

Годину дана након стравичног егзодуса метохијских и косовских Срба у јуну 1999, угасио се живот једног обичног косовског Србина. Да, сасвим обичног косовског Србина, чија је судбина и дешавања око исте, умногоме зачинила судбину једне велике државе, а Косова нарочито.

Било је сурових убистава Срба током осамдесетих година прошлога века (Данила Милинчића 1982, Милоша Кошутића 1983, стрељања војника у параћинској касарни 1987, и многих других), али једно зверство учињено на обичној посној косовској њиви, 1. маја 1985. које су монструми учинили, превазилази најморбидније холивудске сценарије. Тога дана наиме, у рано поподне, нађен је набијен на колац ојачан сломљеном стакленом флашом, на својој рођеној њиви покојни Ђорђе Мартиновић, чији се мученички живот угасио у рану јесен 2000. године, у малом топличком селу надамак његовог завичаја – Косова.

Као и сваки нормалан Србин, не бих се ни ја сетио мученика Ђорђа, да се поводом једне друге смрти ових дана није огласио, у то време (1985.) млади загребачки магистар хирургије, а данас (2010.) министар младе полиције - Бајрам Реџеџи!

Релативизирање злочина

Минуциозно испланирани злочин, у време када цела Југославија прославља вишедневни Дан рада, 1985. године, громовито узнемирава до тада неузнемирујућу јавност СФРЈ. Вест о томе да су тројица Шиптара напала на Ђорђа Мартиновића и нанела му невиђено тешке телесне повреде, као гром се пренела од Триглава до Ћевђелије. Целокупна јавност била је ужаснута. Братство-јединство до тада није подразумевало такве мере, барем не јавно. Све је одједном било спремно да се напослетку прекине насиље у Метохији и на Косову, које је кулминирало 1981.

Али већ сутрадан, још невероватније је зазвучало саопштење тима ``лекара`` приштинског клиничког центра, састављеног од два Шиптара и једног Србина. Већином гласова (sic!) одлучено је да је мученик сам себе натакао на колац! Уважени професор Велибор - Бора Морачић, који је де факто оперисао Мартиновића, је изјавио да ништа

страшније у каријери није видео. Спасио је јаднику живот. Шта вреди што је он био добар хирург, када су два друга ``хирурга`` изјавила да је мученик сам себе натакао на колац (а већина је у Метохији и на Косову увек у праву)! Нормалан човек би се овоме горко насмејао, да оваква изјава није наишла на плодно тле у неким деловима СФРЈ. Од тог тренутка започиње рат медијских и политичких елита братских република, који се преноси и на војно поље, па све до... Знам да ће другосрбијанци рећи да је ово параноична анализа. Па нека је. Судбина покојног Ђорђа и наше државе је била веома реалистична. Филмови снимљени о овом случају ``Страх од истине`` и ``Оптужујемо``, су забрањени за приказивање. Да ли неки од ``цензора`` и даље ``дрмају`` српским медијима?

Почетак операције ``Север``

Да прескочимо ``минорну`` епизоду у нашој историји – Милосрдног анђела, изазваног такође ``стручним`` лекарским мишљењем [\[s1\]](#) Хелене Ранте, те дођимо до најновијег терористичког напада у коме је смртно страдао лекар, Др Месуд Џековић. 2. Јула ове године у време протеста против почетка офанзиве на северно Косово, најављиване од зимус, а започете наизглед безазленим отварањем неке канцеларије за издавање некаквих докумената великоалбанских власти, бачена је бомба на окупљени народ. Срби који пружају отпор великоалбанској експанзији знају да су у перманентној смртној опасности, али ипак пружају отпор. Какав-такав. Можда саркастично звучи, али они и очекују различите нападе и провокације, па и опасност по живот. Оно што такође очекују је да све мање имају подршку сународника из других делова Србије, јер виде шта се у медијској, политичкој па и црквеној сфери дешава. Оно што не очекују, је да медијску слику догађања у Метохији и на Косову креирају управо они којима пружају отпор – великоалбанска врхушка.

Непосредно након погибије доктора Џековића огласио се некада тазе хирург, а сада тазе министар полиције, доктор Реџепа, такође Митровчанин. Из малог мозга изјављује да су Срби сами закотрљали кашикару!? Демек, уместо да извади из џепа паклу цигара, неки Србин је извадио раније активiranу кашикару и направио калабалук. Па добро, његов је задатак да се бори за своје националне циљеве, и мало се ко од косовских Срба на њега љути. Оно што је, мора се рећи страшно је то, да медијски и политички кругови у остатку Србије прихватају овакве шиптарске подметачине, па ма како да су нелогичне и подле. Дешавало се то и у случају Мартиновић, и у време побуне у Дреници 1998, и раније када је Фадил Хоџа изјављивао да Шиптари силују Српкиње само зато јер оне то желе, и у случају Рачка, па све до ових дана када се у медијима у Србији веома озбиљно анализира изјава Реџепа, јер је он, замислите министар полиције републике Косова!? За то време тај министар хирург се вероватно слатко смеје српској глупости. С правом.

Шта на крају рећи о овом последњем догађају? Живот једнога човека се угасио на кућном прагу. Његова су деца остала без родитеља. Њихови другови су остали без врсног лекара педијатра. У Митровици је остао мук и горчина, али не и страх. У ствари страха нема од шиптарског насиља, али га и те како има од српске индиферентности. Међународна заједница нас преко деценије уверава да јој је циљ да створи мултиетничко Косово. Ова прича помиње Мартиновића, Џековића и Реџеџија. Свакоме у том мултиетничком пројекту је припало намењено место.

Међународна заједница нас преко деценије уверава да улаже у стручност и културу ``косовара``. Ова прича помиње докторе: Морачића, Ранту и опет Реџеџија. И опет је свакоме припало намењено место.

Нашој савести остаје да нас одреди према Метохији и Косову. Напокон би требало престати са мазохистичким самооптуживањем. Тачно је да нас пребогати медији дринују да смо за све криви, да наши животи и животи наше деце не вреде баш колико других народа и њихове деце, али зачепркајмо сами по чињеницама прошлости а не по медијским манипулацијама. Видећемо да смо заиста довољно пострадали и да је време да почнемо да поштујемо себе. Требало би да нам је довољна опомена што готово сваки уписани овогодишњи бруцош размишља о одласку из земље након дипломирања. Ако се то обистини само половично, свим Реџеџијама овога света ће Србија бити слadak залагај.

Докле смо дошли у враћању самопоштовања сазнаћемо ускоро. Водећи правници ове земље бомбастично су најавили ископавање масовне гробнице уз сами полицијски пункт у Рудници. Шта ако се изјаве мештана да ту нема ничега покажу као тачне? Ко ће вратити перје у јастук? Ко ће понети одговорност за штету нанету држави?

[s1] In October 2008, [Helena Ranta](#) , the Finnish pathologist who had conducted the forensic examination on the Račak casualties, stated that she had been pressured to modify the contents of her report, both by the Finnish Ministry of Foreign Affairs, and by [William Walker](#)